

δορυ-παγής, ής, ες, construit en bois [δόρυ, πήγνυμι].
δορυ-σθενής, ής, ες, puissant par la lance [δόρυ, σθένω].
δορυ-σθός, όος, όον; δορυ-σόςης, ήτος (ό, ή) et δορυ-σόςος (par contr. -όςος) όος, όον, qui brandit la lance [δόρυ, σέώω].
δορυφορέω-ώ, être garde du corps ou satellite (*litt.* porte-lance) d'un prince; *τινα*, protéger ou escorter qqn comme garde du corps; *τινι*, être attaché à la garde de qqn; *fig.* δορυφορεῖσθαι τινι, υπό τινος, être protégé par qqe ch. [δορυφόρος].
δορυφόρημα, ατος (τό) troupe de gardes du corps [δορυφορέω].
δορυφόρησις, εως (ή) service des gardes du corps, d'ou gardes du corps [δορυφορέω].
δορυφορία, ας (ή) 1 service des gardes du corps || 2 *p. suite*, astres satellites (du soleil) [δορυφόρος].
δορυφορικός, ή, όν, qui concerne la garde d'un prince [δορυφόρος].
δορυφόρος, ος, ον : 1 qui porte une lance || 2 *subst.* (ό) soldat armé d'une lance; *particul.* garde du corps, garde d'un prince; à Rome, prétorien; *fig.* qui est au service de [δόρυ, φέρω].
δός, imper. *ao. 2 de δίδωμι.*
δόσαν, 3 *pl. ao. 2 poét. de δίδωμι.*
δόςις, εως (ή) I *act.* action de donner || II *pass.* ce qui est donné : 1 don, largesse; *particul.* donation par testament; *p. suite*, portion, part || 2 ce qui peut être donné : τοῦ θεοῦ δόςις, Soph. une chose qu'il n'appartient qu'au dieu de (te) donner [R. Δο, donner; *v. δίδωμι*].
δόσκον, *ao. 2 iter. de δίδωμι.*
δότα, 2 *pl. imper. ao. 2 de δίδωμι.*
δοτέος, α, ον, qu'il faut donner [*adj. verb. de δίδωμι*].
δοτήρ, ήρος (ό) 1 celui qui donne, qui distribue, *gén.* || 2 celui qui fait don de [δίδωμι].
δοτικός, ή, όν, qui aime à donner, libéral : ή δοτική (*s. e. πτώσις*) le datif [δίδωμι].
δοτικός, ον (τό) *dim. de δούλος.*
δουλεία, ας (ή) I 1 esclavage, servitude || 2 soumission; *particul.* dépendance des Etats sujets d'Athènes || II *collect.* les esclaves [δουλεύω].
δούλειος, α, ον, d'esclave, servile; de servitude [δούλος].
δούλευμα, ατος (τό) esclave [δουλεύω].
**δουλευτέον, adj. verb. de δουλεύω.
δουλεύω (imprf. έδούλευον, f. δουλεύσω, ao. έδούλευσα, pf. imus.) être esclave de, *dat.* [δούλος].
δούλη, ής (ή) femme esclave [δούλος].
**δουλητή, ion. c. δουλεία.
δουλικός, ή, όν : 1 d'esclave, servile || 2 qui convient à un esclave, digne d'un esclave [δούλος].
δουλικός, adv. en esclave, d'une manière servile.
δούλιος, ος et α, ον, d'esclave ou d'esclavage, servile; δούλιον ήμαρ, Il. le jour de la servitude, *c. à d.* la servitude [δούλος].
δουλιχικός, εως (ό) habitant ou originaire de Doulikhion [Δουλιχίον].****

Δουλιχίον, ου (τό) Doulikhion (*litt.* terre allongée), l'une des îles Echinades [δουλιχός].
Δουλιχίονδα, adv. avec mouv. à Doulikhion [Δουλιχίον, -δε].
δουλιχό-δαιρος, v. δολιχόδαιρος.
δουλοπρέπεια, ας (ή) servilité [δουλοπρεπής].
δουλο-πρεπής, ής, ες, qui convient à des esclaves; *fig.* servile, bas [δούλος, πρέπω].
δούλος, η, ον : I esclave : τινος, de qqn; *p. anal.* δ. τών πέλας, Soph. qui est à la discrétion d'autrui; *fig.* λιχνείων, λαγνείων δούλος, Xen. esclave de la gourmandise, de la mollesse; χρημάτων δ. Eur. esclave de l'argent || II d'esclave : 1 servile : γνώμαι δούλαι, Soph. sentiments d'esclaves; δ. βίος, Soph. vie d'esclave || 2 habité par des esclaves [*p.-é. apparenté à δέω*].
δουλοσύνη, ής (ή) servitude [δούλος].
δουλόσυνος, ος, ον, d'esclave, servile [δούλος].
δουλώω-ω (f. ώσω, ao. έδούλωσα, pf. δεδούλωκα; pass. ao. έδουλώθη, pf. δεδουλώμαι) réduire en esclavage, asservir, *acc.* || *Moy.* (*f. δουλώσσομαι, ao. έδουλώσσομαι*) asservir pour soi, soumettre à sa puissance [δούλος].
δούλωσις, εως (ή) asservissement [δουλώω].
**δούναι, inf. ao. 2 de δίδωμι.
δουπέω-ω (f. ήσω, ao. έδούπησα, pf. 2 δέδουπα) 1 faire un bruit sourd en tombant || 2 *p. ext.* faire du bruit en frappant; *abs.* δουπέι χείρ γονακίων, Eur. la main des femmes frappe avec bruit (leur poitrine).
δούπος, ου (ό) 1 bruit sourd || 2 *p. ext.* bruit sonore [*cf. *γδοῦπος dans έρίγδοπος*].
δούρα, pl. poét. de δόρυ.
δούρατα, pl. poét. et ion. de δόρυ.
δουράτεος, α, ον, de bois [δόρυ].
δουράτιον, ion. c. δοράτιον.
δούρα, duel έργ. de δόρυ.
δούρειος, α, ον, de bois [δόρυ].
δούρεσσι, dat. pl. έργ. de δόρυ.
δουρ-ηνεκής, ής, ες, seul. neutre adv. δουρηνεκής, à une portée de lance ou de javelot [δόρυ, ενεγκεῖν].
δουρί, dat. sg. έργ. de δόρυ.
δουρι-άλωτος, ion. c. δοριάλωτος.
δουρι-κλειτός, ου, adj. m. fameux par sa lance, *c. à d.* dans les combats [δόρυ, κλειτός].
δουρι-κλυτός, ου, c. le préc. [δόρυ, κλυτός].
δουρι-κμής, v. *δορικμής.
δουρι-κτητος, έργ. c. δορικτητος.
δουρι-ληπτος, ion. c. δοριληπτος.
δούριος, α, ον, c. δούρειος.
δουρι-πληκτος, ος, ον, frappé de la lance [δόρυ, πλήσσω].
δουρο-δέκτη, ής (ή) lieu de dépôt des lances [δόρυ, δέχομαι].
δουρός, gén. έργ. de δόρυ.
δούς, part. ao. 2 de δίδωμι.
δοχή, ής (ή) récipient, réservoir [δέχομαι].
δόχμιος, α, ον : 1 oblique, transversal : δοχμίαν κέλευθον, Eur. en se détournant de son chemin; *adv.* δόχμια, obliquement, de côté || 2 *p. suite*, tortueux (sentier) [δοχμός].
δοχμό-λοφος, ος, ον, dont l'aigrette retombe (sur le casque) [δοχμός, λόφος].
δοχμός, ή ου ός, όν, qui est ou vient de côté, oblique.**